

Обов'язково інвентаризацію проводить у разі встановлення фактів крадіжок або зловживань, псування цінностей (на день встановлення таких фактів) в обсязі, визначеному керівником підприємства або за судовим рішенням або на підставі належним чином оформленого документа органу, який відповідно до закону має право вимагати проведення такої інвентаризації. У цих випадках інвентаризація має розпочатися у термін та в обсязі, зазначених у належним чином оформленому документі цих органів, але не раніше дня отримання підприємством відповідного документа.

Ці підстави застосовуються слідчим, прокурором, судом. Відповідно до статті 66 КПК України вони мають право вимагати проведення ревізій.

Методи документального (ревізія, перевірка) і фактичного (інвентаризація, контрольні обміри виконаних робіт та ін.) контролю можуть використовуватися правоохоронними органами як окремо, так і в їх поєднанні.

Матеріали документального і фактичного контролю суб'єкта господарювання використовуються правоохоронним органом як підстави порушення кримінальної справи, якщо в них знайшли відображення ознаки економічного злочину. Матеріали ревізії набувають значення доказів тільки після їх перевірки процесуальними засобами, зокрема шляхом призначення судово-бухгалтерської експертизи. Статусу процесуальної фігури ревізор набуває, коли він виступає у кримінальній справі як свідок і може повідомити про факти, які стали йому відомі в результаті застосування спеціальних бухгалтерських знань при виконанні своєї службової ревізійної діяльності.

Одержано 20.04.2017

**ПРЕДСТАВНИКИ СУМСЬКОЇ ФІЛІЇ
ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

УДК 330.3

Анна Сергіївна Бородіна,

студентка 4 курсу Сумської філії ХНУВС

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Бутенко В. М.

**СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНІ ПРОЕКТИ ЯК ФАКТОР
ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ**

На сучасному етапі розвитку інноваційна діяльність і промислове використання її результатів стали неодмінними умовами здійснення розширеного відтворення в усіх розвинених країнах. Зміна економічної ролі інновацій в індустріально розвинених країнах призвело до формування інноваційної економіки, де інноваційні процеси є факторами економічного зростання. Україна

в цьому питанні суттєво відстає від топ-групи держав і, як результат, володіє економікою з низькою доданою вартістю, неконкурентоспроможною продукцією, орієнтованою на видобуток і мінімальну обробку сировини, імпортує високотехнологічне обладнання. Тому вважаємо за доцільне проаналізувати інноваційні напрями, в які необхідно здійснювати інвестиції для забезпечення розвитку країни.

Необхідно зазначити, що у розвинених країнах світу створені та функціонують різні види інноваційної інфраструктури, які враховують національні особливості діяльності у науково-технічній та інноваційній сферах. Зокрема, широко розвиваються наукові парки (близько 400 в таких країнах, як Бразилія, Індія, Малайзія, країни Східної Європи, Китай, діють понад 700 технопарків (Велика Британія – 46 од., Франція - понад 50, Швеція – 16, Фінляндія – 17). Кластери інноваційної спрямованості функціонують на території Франції (77 од.), Данії (29), Австрії (16), Німеччини (15 од.) [1]. Такі інноваційні утворення, як свідчить міжнародний досвід, сприяють підвищенню конкурентоспроможності регіонів та країни в цілому.

Показовим є приклад Ізраїлю, який за 20 років увійшов до топ-20 інноваційних економік за відсутності природних ресурсів, у важких кліматичних і військово-політичних умовах [2].

Необхідно зазначити, що інноваційна інфраструктура розвивається і в Україні. Зокрема, в нашій країні сьогодні створені та функціонують 12 технопарків, 28 інноваційних бізнес-інкубаторів, 28 інноваційних центрів. При вищих навчальних закладах створені підрозділи з питань інтелектуальної власності, діють Український інститут науково-технічної інформації та 9 регіональних центрів науки, інновацій та інформатизації. Крім того, підприємства, що провадять інноваційну діяльність, користуються послугами консалтингових фірм та небанківських фінансових установ, але вони не можуть у повному обсязі задовольнити їх потреби [3].

На наш погляд, однією із головних умов розвитку економіки є державне регулювання інноваційного процесу на сучасному етапі. Необхідність державного регулювання інноваційних процесів зумовлена в першу чергу масштабами фінансових витрат на проведення досліджень та реалізацію їх результатів, реалізацію нововведень, значними капіталовкладеннями на технічне переоснащення виробництва, тощо. Тому необхідно розглянути інноваційні проекти, котрі були реалізовані або планується реалізувати в Україні останнім часом.

Одним із інноваційних проектів, втілених в Україні є побудова заправок для електромобілів, котрі набирають популярності. У 2016 році компанія «СТРУМУ» почала будівництво мережі електрозаправок в Україні. Заправки цього підприємства вже функціонують у Києві та Одесі. Зарядити електромобіль можна й на АЗС «ОККО». Компанія почала встановлювати обладнання для підзарядки електрокарів на своїх об'єктах ще в 2014 році. Попит на електромобілі в нашій країні з кожним роком зростає. За станом на кінець 2016 року в Україні налічувалося 1630 електромобілів. Середній щорічний приріст

кількості електрокарів в нашій країні становить 13,2 %. Зараз зарядити електромобіль можна практично у всіх великих містах і на великих автомагістралях України [4].

Ще одним інноваційним проектом є впровадження 3G-зв'язку, технології якого з'явилися в Україні ще в 2007 році. Зараз 3G-зв'язок працює у всіх обласних центрах країни і очікується, що в найближчі роки 3G-зв'язком покриють всі районні центри населені пункти, в яких проживає більше 10 тисяч жителів [5].

Широким потенціалом для інновацій є альтернативна енергетика та розвиток біоекономіки. У 2016 р. в нашій країні реалізовано декілька проектів розвитку зеленої енергетики. Наприклад, у Дніпропетровській області запустили першу в Східній Європі сонячну електростанцію з трекерної системою. На її панелях встановлені модулі з функцією руху, які стежать за рухом сонця. Цей девайс допомагає в рази збільшити продуктивність електростанції. На Львівщині за підтримки Європейського банку реконструкції та розвитку реалізовано проект вітряної електростанції вартістю 20,5 млн євро. При цьому собівартість електроенергії, що генерується вітром вдвічі менше сонячної. Інвестори вже давно відзначили для себе, що розвиток зеленої енергетики в Україні – перспективна галузь. Приміром, у березні 2017 німецька компанія Global Green Energy планує почати будівництво сонячної електростанції в місті Тростянець Сумської області. Також у планах створення подібної станції на території Чорнобильської АЕС.

До інноваційних можна віднести також проект BrainBasket, який стартував у 2014 році. Це фонд, заснований за підтримки українських ІТ-компаній, Міністерства економіки та Київської міської адміністрації. Мета BrainBasket – безкоштовне надання освіти у сфері інформаційних технологій. У даний час діє 7 проектів, організованих фондом. Ці ініціативи спрямовані на навчання ІТ-технологіям дітей, та всіх бажаючих. BrainBasket організував систему навчальних центрів практично у всіх великих містах України. Фонд займається обладнанням цих центрів, пошуком викладачів, організацією вебінарів, а також дає можливість навчатися онлайн [5].

Звичайно, це не всі інноваційні проекти, котрі реалізуються в нашій країні. Аналіз реалізації інноваційних проектів дає змогу зробити висновок, що роль інновацій для розвитку країни досить складно переоцінити. Інновації виконують як економічну, так і соціальну функцію, охоплюють всі сторони життя суспільства, зачіпають питання особистісного росту. У довгостроковій перспективі без інноваційної діяльності неможливий подальший економічний і соціальний розвиток країни. Тому, на нашу думку, для розвитку інноваційних проектів необхідно впроваджувати державну політику, котра повинна спиратися не лише фінансові інструменти стимулювання та підтримки, а й використовувати інші механізми. Функції держави у системі механізму розвитку інновацій полягають у визначенні видів інноваційної діяльності та проектів, які є найбільш пріоритетними для залучення інвестицій; у відповідному інструменті державного стимулювання розвитку цих проектів; у формуванні

системи партнерських відносин між державою і приватним сектором, яка дозволить стимулювати залучення інвестицій в інноваційну сферу. Стимулювання державою виявлення можливостей активізації інвестиційного, кредитного та фінансового забезпечення розвитку інновацій, поєднання різних методів та форм залучення фінансових ресурсів із різних джерел дозволить домогтися вагомих результатів науково-технічної та інноваційної діяльності.

Список бібліографічних посилань

1. Бойко К. К. Теоретичні основи механізму інноваційного розвитку підприємств регіону. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2013. № 2 (49). С. 14–20.
2. Тішакова І. П., Безгін К. С. Формування напрямків інноваційного розвитку економіки України. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ*. 2011. Т. 3, № 3. С. 201–209. URL: <http://jvestnik-sss.donnu.edu.ua/article/view/2150/2184> (дата звернення: 28.04.2017).
3. Державна служба статистики України: офіц. веб-сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення: 28.04.2017).
4. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів/за заг. ред. В. І. Полохала. Київ: Парлам. вид-во, 2009. 632 с.
5. Державний фонд фундаментальних досліджень: стара версія сайту URL: <http://www.dffd.gov.ua> (дата звернення: 28.04.2017).

Одержано 03.05.2017

УДК 330.3

Марія Юріївна Коцарь,

студентка 4 курсу Сумської філії ХНУВС

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Бутенко В. М.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Досвід розвинених країн свідчить про те, що корінні перетворення у сфері продуктивних сил, поява нових комбінацій факторів виробництва, широкі впровадження нововведень стали нормою сучасного економічного життя. І якщо інноваційний підхід відіграє зростаючу роль у розвинених країнах, то в сучасній Україні в умовах подолання кризи і виходу на траєкторію сталого зростання переоцінити значення інноваційного розвитку складно.

Сьогодні понад 90 % продукції, яка виробляється в Україні, не має відповідного науково-технологічного забезпечення. Як наслідок, вітчизняна продукція стає все менш конкурентоспроможною, а в експорті зростає частка мінеральної сировини і продукції, отриманої після її первинної переробки. За останнє десятиліття Україна має середнє значення експорту високотехнологічної продукції на рівні 5 % (для порівняння, частка високотехнологічного експорту Франції становить 25 %; Німеччини – 14%; Румунії – в середньому 10 %; Польщі – близько 7 %). Це досить низький показник для країни, яка з довгі роки мала одну з кращих позицій у світі за науковим кадровим потенціалом.